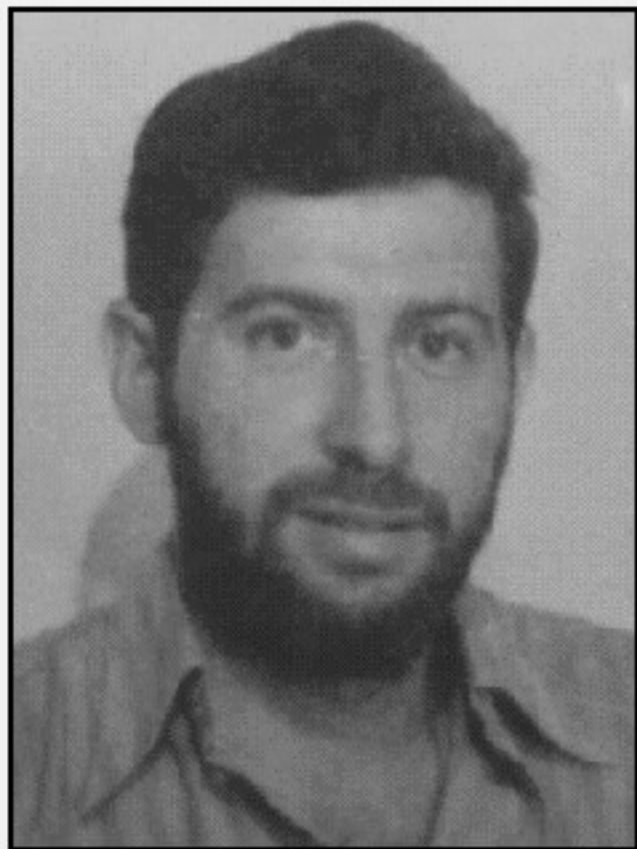

זיכרון של בן-ארצי אחיך ז"ל

בן-ארצי

אחיך

ז"ל

שירים לזכרו של בן-ארצי אמיר ז"ל

יבוא

הוא ישוב במקדשו

מקדשי השיש החומים

וכוס נליצבה דרומת מנגד

כאילו חצובה מחלב עז

והשנה הקרבה חסובה מאוד

ואין סיבה להיות יותר מדי אופטימי.

לפעמים הוא מחויך ולא חסוב

מדג האריך.

והקייטנה הקרבה כאילו נעלם גדול

ופס אחד מלא.

אמיר

בן רחל ויעקב. נולד ביום י"ט בתשרי תשט"ז (5.10.1955) בתל אביב. הוא למד בבית-הספר היסודי 'יהודה המכבי' וסיים את חוק לימודיו בבית-הספר התיכון עירוני ד' - שניהם בתל אביב. בתקופת לימודיו השתייך לתנועת הצופים, לשבט צופי דיונגוף. אמיד גויס לצה"ל בסוף ינואר 1974 והוצב בחיל-האוויר. הוא נתקבל לקורס קדם-מכין לטיס, אולם עזב את הקורס והוצב בחיל-המודיעין. בחיל זה מצא את מקומו. הוא סיים בהצלחה קורס מש"סי מודיעין, קורס קצינים וקורס קציני מודיעין ומילא תפקידים שונים במסגרת החיל. תפקידו האחרון היה קצין המבצעים של החיל. הערכות מפקדיו עליו היו גלהבות: "קצין טוב מאוד. מבצע בנוסף לתפקידיו המוגדרים משימות נוספות המוטלות 'אד-הוק' לשביעות רצוני". גם את דרגתו האחרונה, דרגת רב-סרן, קיבל לקראת יום העצמאות תשמ"ג לפני המועד, הודות להצטיינותו וכך נכתב במכתב ההמלצה: "מסירותו, ניסיונו והידע המקצועי הרב אותו רכש במהלך שירותו... באו לידי ביטוי באופן ביצוע תפקידיו במחלקה. הקצין מבצע את תפקידו בהצטיינות". בתקופת שירותו למד אמיר בטכניון נחיפה והוסמך כמהנדס חשמל וכמהנדס בניין. הוא נשא לאישה את חברתו חנה ולזוג נולדו בן ובת - אלעד ודנית. ביום י"ח בטבת תשמ"ז (18.1.1987), נפל רב-סרן בן-ארצי בעת שירותו והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בקרית שאול. השאיר אישה, שני ילדים, הורים ואח - דיוגן.

לאמיר

קר, שקט, ערב ירד ואתה – אינך!
זוכר ששאלנו – האם תחיה האהבה גם אחרינו?
כן, היקום ממשיך ומתקיים – בלעדך!
האמנם כך יהיה לעד?
או עד בא משיח? ...
למה המוות נועד?
לצער, כאב, יגון וגעגועים!
ואתה – שוכן אי שם במרומים;
אתה – שכה אהבת את החיים,
צעיר, יפה, תמיד וכולך שיר,
הסיימת תפקיך? נעלמת ואינך?
לא, לא יתכן –
כי רק פרח זה דבר שחולף ונעלם,
אך אתה, פרח שלא יבול לעולם,
תשאר תמיד בלב,
כי היית היפה מכולם, אהוב ונאהב
וניצניך יישארו לעולמי עד!

אמיר, זה אינו הספד, זה שיר תהילה, כי כולנו זוכרים אותך, את פועלך בעולם, את יושרך,
טוב ליבך, היותך בן, בעל, אב, אח וחבר אהוב ומסור. ר"ל המרב – הרי זה משובח".
אבא, בעומדו במשך שנים ארוכות דומם, פה ליזך, משקה, מטפת, בוכה, ליבו מלא כרימון,
מצער לאב ויגון, הוציא מהמגירה את הקטע הבא, בו "אתה" אומר לו את רחשי ליבך ורוצה
לבכות אותו – יחד איתך!

אבי היקר, כשתעמוד על קברי
זקן עייף ומאוד חרישי
ותראה איך טומנים את גופי בעפר
ואתה עומד מעלי,

אל תעמוד גאה כל-כך
ואל תזקוף את ראשך,
כי אי-שם השתנו סדרי עולם,
ולא ביזך הגורל,
והצער ודאי מכלה את ליבך.

אז תן לעיניך לבכות על חיי,
ואת קולך לזעוק עד אל-על,
אל תחריש למען כבודי,
כי דבר שהיה חשוב מכבוד –
מוטל עכשיו לרגליך, אבי.

תאמר שהקרבת קורבן? – אמת!
אולם מי שהקריב – הייתי אני!
את חיי נתתי – על מזבח עמי!
וכשתדבר עלי מילים גבוהות –
זכור – כי אני עכשיו
מאוד-מאוד רחוק!

כן, אבי היקר, כתעמוד על קברי,
זקן, עייף וחרישי
ותראה את "חלקת אלוהים הקטנה"
וברצונך לבקש את שליחתי,
זכור, כי גם נתת לי חיים
ועשית למעני כל שהיה לאל ידך.

לאמיר בן-ארצי, רב-סרן במודיעין
וקרא ביום הזיכרון ה-13,
מהוריו, רחל ויעקב בן-ארצי.

